

Hi ha una paraula nova en la llengua francesa: *mannschaft*. És el terme que serveix per definir tot allò que és envejable de l'altra riba del Rin; en poques paraules, l'èxit alemany, un èxit que és el resultat de la col·lectivitat i no pas de l'egocentrisme ni de l'autoengany, ni de dives somiatruïtes ni de cap *président-dirécteur général*, com s'anomenen els caps de les empreses franceses, imatge d'aquella França tan tibada.

Fa uns quants dies, per la festa del 14 de juliol, els diaris de tot França deien amb un sospir que no aniria pas malament que el país fos una mica més com la *mannschaft*. I passa justament el contrari: l'atur és dues vegades més elevat que a Alemanya, el creixement i les inversions han caigut en picat, i no fa gaire l'ex-president Nicolas Sarkozy va ser detingut de matinada per ser interrogat. La *mannschaft* és el pol oposat de l'altra paraula que actualment està de moda a França: *le malaise*. Sembla que França és presa d'una profunda malenconia. Una enquesta recent revelava que dos terços dels francesos veuen el futur del país amb pessimisme.

“Vista des de fora, la França de François Hollande és com Cuba, només que sense sol i amb l'extrema dreta”, escrivia no fa gaire el setmanari *Le Point*. El país està “empobrit, sobreendeutat, dividit, humiliat i es troba en una situació pre-revolucionària en què sembla que pot passar qualsevol cosa”.

Sembla que l'únic que falta és l'avis del turisme, perquè ara mateix hi ha un gran nombre d'estiuejants que viatgen al país provinents de la resta d'Europa. Aquests turistes són tots seguidors francòfons que es dirigeixen a l'abisme, preocupats només de la petanca o de trobar una plaça de càmping?

Alguna cosa va a la deriva, a França. Rarament l'estat d'ànim del país havia estat tan baix, i el mal humor, tan omnipresent com aquest estiu. Actualment hi ha un president al palau de l'Elisi que va ser xiulat sense compassió durant la desfilada militar del 14 de juliol. Sembla impossible que la popularitat d'Hollande baixi encara més i, tot i així, continua desplomant-se sense parar.

Si més no, però, al país encara li queda el Tour de França, la gran cursa que recorre tot el país i que serveix com a

Un 'tour' per França: una anàlisi del nou malalt d'Europa

Les imatges emeses per televisió del Tour de França il·lustren un país idíl·lic, però darrere aquesta aparença hi ha una nació on el temor del declivi empeny la població a votar l'extrema dreta. A continuació, un viatge que segueix la ruta de la cursa ciclista més famosa del món revela la incertesa profunda que tenen els francesos.

preludi de la temporada de vacances d'estiu. Cada any ofereix una visió molt apreciada d'una França diferent, rural i idealitzada, en què les casernes de bombers dels pobles encara acullen balls anuals, on hi ha un monument als caiguts en les guerres davant de l'ajuntament i on la gent saben d'on són. Però ho saben, realment?

Un servidor va viatjar fa poc per França per prendre el pols al país parlant amb la gent sobre el terreny.

La ruta que vaig seguir és exactament la del Tour de França 2014. Em vaig aturar en ciutats i pobles, i vaig mirar d'observar els estralls de la crisi, del declivi, de la depressió col·lectiva i uns altres espectres que assetgen el veí més important d'Alemanya.

Lilla (quilòmetre 710). La primera etapa de les que es disputaren en territori francès –enguany les tres primeres es van fer a la Gran Bretanya– acabava

a la perifèria de Lilla, a l'estadi Pierre Mauroy, una enginyosa construcció de vidre, acer i formigó. L'única persona que hi vaig trobar és un guarda. Lilla és una de les poques històries d'èxit del socialisme francès, que a tot arreu, fora d'aquí, és en crisi. L'alcaldeessa, Martine Aubry, fins i tot havia aconseguit ser reelegida no feia gaire. Aubry és el puntal de l'ala esquerra del Partit Socialista. A diferència del president, les bases del partit l'aclamen. Curiosament, Aubry també és filla de l'ex-president de la Comissió Europea Jacques Delors, pare de la unió monetària.

Si bé Lilla s'ha beneficiat d'Europa, Joël Leclerc no. “Lilla és per als rics”, va afirmar Leclerc, que va afegir que allà ni tan sols compra cafè. Leclerc era l'únic guarda de seguretat que hi havia davant de l'estadi Pierre Mauroy. És fill d'un miner i portava els cabells tallats com els militars, cosa freqüent entre els membres de la legió estrangera francesa. Va dir que havia pujat els fills amb “una bona coça al cul”. Va explicar que, al contrari de Lilla, al poble d'Avion, on resideix, no hi ha “trinxeraires”, el terme tan pejoratiu que va fer servir Sarkozy per descriure els fills dels immigrants que havien causat aldarulls pels carrers dels suburbis de París el 2005.

“Aquí al poble encara tenim valors”, va dir Leclerc. És el votant arquetípic de Marine Le Pen, líder del partit d'extrema dreta Front Nacional. Leclerc assegurarà que temps enrere aspirava a entrar al cos de policia, però no se'n va sortir. “Durant les vagues de 1968, el meu pare llançava pilons de carbó als CRS, les forces antidisturbis”, va explicar. “Això és el que fa la gent del poble. Avion ha estat comunista durant dos-cents anys. La gent l'anomena la Petite Rússia. Jo? Jo sóc comunista, evidentment. Sóc un simple treballador.”

Leclerc es manté fidel als comunistes per la mateixa raó que la majoria dels seus col·legues han començat a votar el Front Nacional: per tradició, patriotisme i pel desig d'ordre. Leclerc va dir que el seu pare havia viscut a Polònia, prop de Katowice, però allà no va treballar pas a les mines. El lloc es deia d'una altra manera. S'hi va haver d'estar tres anys. Aleshores, sense un èmfasi especial, en diu el nom: Auschwitz.

Arràs (quilòmetre 865,5). Quan es va crear el Tour, la unitat de França era inqüestionable. Era una època en què els bretons, els occitans i els alsacians, però també els monàrquics i els catòlics, semblava que tenien problemes amb les paraules que avui són escrites a cada ajuntament: “*Liberté, Égalité, Fraternité*”.

La cursa volia ser una celebració de la bellesa del país. La gent feia servir el paisatge com un escenari per celebrar el seu país. Era una oportunitat perquè la *France profonde* –la França profunda, la real, allunyada de París– brillés. Perquè brillessin la perifèria del país, el Café du Commerce, que semblava que fos present en cada poble, i els cartells descolorits que anunciaven aperitius com Dubonnet.

En essència, la major part del descontentament actual prové d’aquesta França. “La revolució es va coent als racons de França, lluny de les grans ciutats”, escrivia recentment Christophe Guilluy, expert en geografia social. Aquestes zones tenen el 60% de la població francesa i el 80% dels qui es podrien descriure com “els petits homes”: els obrers, els pensionistes i la classe mitjana, els qui generalment tenen la por més gran del declivi. En aquestes zones la participació va ser més baixa en les eleccions municipals del març. I aquí Le Pen va obtenir els resultats més bons.

Somme és una zona rural antigament plena de mines i de camps de batalla. Hi ha extensions de camps i remolatxa sucrera fins allà on pot abastar la mirada. El revolucionari francès Maximilien Robespierre hi va néixer i créixer abans d’anar-se’n a París per col·laborar amb l’ascens virtuós al poder fent servir la guillotina quan era necessari.

Raffi Ashkar té unes tises a la mà dreta. Regenta una botiga d’arreglar sabates, on també fa claus, a la Rue Robespierre, davant per davant de l’antiga casa del jacobi. Ashkar va afirmar que cada era necessita una revolució. La pregunta és quina mena de revolució. Ashkar, d’origen libanès, és un membre de cap a peus de la classe mitjana, o del tercer estat, com els francesos els anomenaven durant la revolució del final del segle XVIII.

“Entenc els francesos”, va dir. “Ja no hi ha valors. La família? L’amistat?”

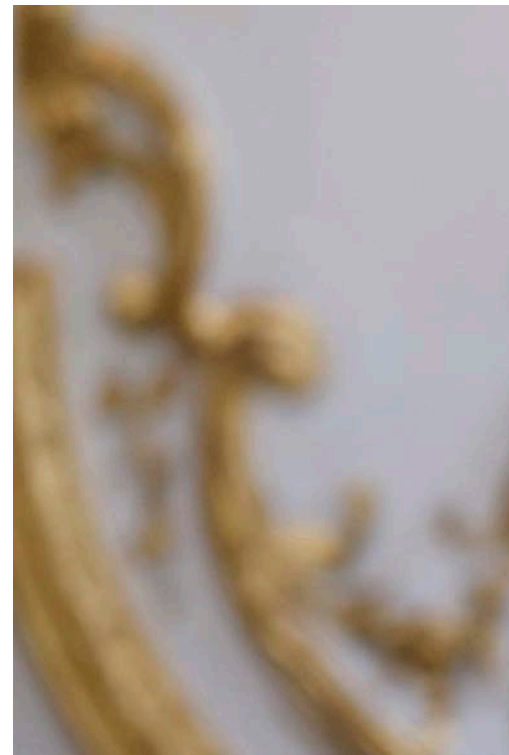

La presidenta del Front Nacional, Marine Le Pen, celebra, la nit de les eleccions europees, que el seu partit sigui el més votat a França.

Cadascú es preocupa de si mateix. Tothom és egoista. Per això molta gent vota Le Pen..., per pura desesperació. Mentre et comportis, la gent és agradable. Malauradament, hi ha molts estrangers que no ho entenen. No tenen respecte. Mireu, per exemple, el futbol. Per què no el canten tots els jugadors, l’himne nacional? [Es refereix als jugadors de la selecció francesa.] Això em molesta. Jo treballa aquí, em guanyo la vida aquí i aquest és el meu país. *Voilà*, això és tot.”

Valmy (quilòmetre 1.160). En una llibreria de Valmy hi ha piles de llibres dedicats a un nou gènere en la literatura francesa: la decadència. Inclou títols com ara *Reinventar França; França, una bancarrota peculiar; Si volguéssim; Quan França es desperti; Un joc perillós a l’Elisi; Francesos, esteu preparats per a una nova revolució?; França, un repte*, i tants i tants d’altres.

Només l’últim mes s’han publicat més d’una vintena de títols com aquests. Sempre tenen, si fa no fa, el

El president de la República Francesa, François Hollande, la popularitat del qual està en caiguda lliure i sembla no haver tocat fons.

mateix missatge principal: les coses no poden continuar com estan i França està en declivi. Sembla que el terme *déclinisme* ja té una escola pròpia de pensament.

Aquí el Tour de França es va desviar i va esquivar els erms industrials i els alts forns desmantellats del nord de Lorena. En canvi, en la ruta entre Reims i Verdun hom troba molins de vent damunt d'un turó, envoltats de monuments als herois i de canons. Aquest és el lloc de naixement d'una nació. El fet que als canons s'hi llegeixi "*Made in Manchester*" ('Fabricat a Manchester') –i que l'escriptor i poeta alemany Johann Wolfgang von Goethe considerés retroactivament la batalla de Valmy com un punt d'inflexió històric– no treu simbolisme a l'indret.

Durant el canoneig de Valmy, el setembre de 1792, l'exèrcit revolucionari va aturar les forces prussianes que venien a ajudar la monarquia francesa. Va ser la primera vegada que els francesos van cridar "*Vive la nation!*". El concepte de nació, punt de referència central per a tots els francesos, havia substituït la idea de Déu i de rei. També van perseverar, valent-se de l'esperit d'equip, com fa *la Mannschaft*.

El terme *nació* ha estat utilitzat incessantment des d'aleshores; la majoria de

vegades, malauradament, per encoratjar el poble a prendre les baionetes, les granades, el gas mostassa i tota mena de projectils. Després de deixar enrere Valmy, el Tour de França va passar pels camps de batalla del segle passat, els de les guerres mundials.

Flirey/Pont-à-Mousson (quilòmetre 1.271).

El nom de Pont-à-Mousson es pot trobar a qualsevol lloc on es vagi de França, a la Guaiana francesa, la Martinica o qualsevol departament d'ultramar. El nom d'aquesta ciutat apareix a les tapes de les clavegueres fetes a França. La indústria principal de la ciutat és la fosa del ferro. Passant per davant del fum dens que puja dels alts forns de la Rue Nationale, no sembla pas que el país sigui enmig d'una crisi. El magatzem de darrere la planta és ple de canonades. "De moment anem fent", va dir Gérard Rothermel, assegut sota un castanyer, en un banc de ferro que –quina ironia– és fet a Espanya.

Tot seguit, Rothermel va començar a animar-se. "Ara les canonades de sis metres es fabriquen a Alemanya. Fan el que volen." S'ha passat la vida vessant ferro per fer tapes. "Abans xiulàvem quan anàvem cap a la fàbrica. Avui la gent només pensa en la competència. Els polítics d'esquerra ens han mentit i els de dreta també."

Rothermel es va queixar dels impostos, però també va dir que pensava que jubilar-se a cinquanta-sis anys hauria de ser perfectament normal. Va afegir que no li agrada la gent que passa el dia sense fer res o els qui s'aprofiten de l'estat del benestar, encara que ell mateix depengui del sistema, perquè té un habitatge social subvencionat pel Govern i també té beneficis en el sistema sanitari. Els sociòlegs francesos tenen un terme per denominar la gent que és incapaç d'assumir els canvis que han afectat França: *petit blanc*. Els mots que en el passat estaven lligats estretament amb el país, com *educació*, *president*, *exèrcit*, *nació* o *treball*, ara són buits.

Mulhouse (quilòmetre 1.622).

L'intel·lectual liberal Guy Sorman diu que actualment França és el malalt d'Europa. "L'Estat està malalt, l'economia està malalta, l'ensenyament està

malalt i la mateixa França està malalta d'un passat excessivament glorificat que no s'esborra", afirma Sorman.

La nació, Verdun, Valmy, el Tour de França i la selecció de futbol. Pel que sembla, res d'això ja no és prou fort per mantenir units els francesos. Molts ja no són capaços d'identificar-se amb els rituals necessaris, els dogmes, els himnes, les creences o fins i tot amb els noms dels carrers. Tot i això, el país encara té alguns grans principis que són universals i coneguts de tothom. I què li podria passar a un país amb tants carrers que tenen la paraula *llibertat* en el nom? El problema és que aquests termes sembla que ja no signifiquen gaire res per als ciutadans, els quals ja no se senten a casa al seu país. Quins termes es podrien fer servir, doncs, en comptes d'aquells?

El tram final d'aquesta etapa recoria la Rue de la Marseillaise i passava per davant d'un lloc on Samir Ayed passa moltes estones, el cafè Paradise, un lloc de trobada animat que sembla un imant per als fills dels immigrants àrabs i africans, que són un malson per a molts a França.

"Llibertat, igualtat i fraternitat?", preguntava ell. "Jo, això, no ho he vist mai. Escolta això que et diré". I em va explicar que l'única llibertat és la dels fluxos financers, l'única igualtat són les normatives i els estàndards de la Unió Europea i l'únic sentit de germanor és la globalització sense límits. Això no és ben bé el que va dir Samir, però és una síntesi de les expressions, les teories, les veritats i les falses veritats que se sentien quan parlava. "Els francesos són uns marietes", va etzibar. "Permeten que els prenguin el seu país: la UE, els xinesos i els qui mouen els fils de debò. Tu ho entens?"

Samir i els seus companys, que són del Marroc, Algèria i Turquia, estan enfadats perquè França no els accepta i perquè veuen que el país se'n va en orris.

Yzeron (quilòmetre 2.104,5).

Aquí, al camp, el sofriment no és visible. En canvi, es nota una quietud inquietant. Moltes cases tenen les persianes abaixades i hi ha molts rètols de "En venda". No fa gaires dies, a les sis de la tarda, l'única persona que s'hi podia veure era un jubilat que retallava els arbusts del jardí. En el diari local, la

1. Christophe Guilluy, expert en geografia social, creu que "la revolució es va coent als racons de França". 2. Raffi Ashkar, d'origen libanès, repara calçat. Diu que tothom és egoïsta i per això la gent vota Le Pen. 3. Samir Ayed, davant del cafè Paradise. "Llibertat, igualtat i fraternitat?"

llista de defuncions és tres vegades més llarga que no pas el registre de naixements. La taxa de natalitat, que a França és relativament alta, aquí és invisible.

El Tour va travessar els Alps i ara passava pel Massís Central, més amunt del Roine i Lió, pel costat de l'establiment Au Petit Rapporteur, on Josiane i Jean-Pierre fa dinou anys que cuinen per a la gent de la zona. El menú diari especial costa dotze euros i es fa amb ingredients de la contrada, com ara vedella, formatge de cabra, salsitxes Andouillette i fruita del bosc.

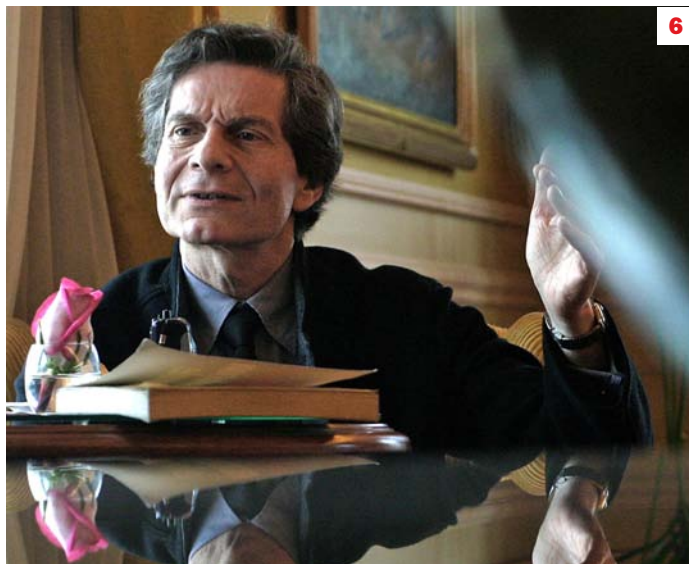
Segons informava fa poc *The New York Times*, es calcula que un 70% dels restaurants de França utilitza ingredients congelats, un senyal que la cuina del país també està en caiguda lliure. Jean-Pierre Lambert va dir: "El més important és que tingui bon gust". I potser, va afegir, els nord-americans

també tenen part de culpa del que se serveix a París.

Josiane té por de volar, però Jean-Pierre fa un quant temps va viatjar a Cuba amb la secció local de bombers voluntaris. Cap dels dos no fa servir gaire la paraula *crisi*. "Aquí encara hi ha pagesos que tenen beneficis. Nosaltes sobrevivim."

Els Lambert són un fenomen de la física quàntica; només hi són quan mires, només el breu instant quan passa el gran grup de ciclistes. Després, desapareixen en el seu univers paral·lel.

Una quarta part dels francesos viu en un dels 31.590 municipis amb una població de menys de 2.000 habitants. Encara més que a Alemanya, aquestes persones depenen del que anomenen *el terroir*, és a dir, les condicions específiques del lloc on viuen. I ara s'adonen que alguna cosa els amenaça l'existència.

Jo, això, no ho he vist mai." 4 i 5. Jean-Pierre Lambert i el seu restaurant Au Petit Rapporteur, a Yzeron, on la crisi no es nota gaire. 6. L'intel·lectual liberal Guy Sorman creu que "França està malalta d'un passat excessivament glorificat que no s'esborra".

La revolució digital és un "nou espai", un no-espai que ha eliminat les distàncies, deia el filòsof francès Michel Serres a la Sorbona al final de gener. Aquesta revolució no és francesa, afegia el columnista britànic Roger Cohen, per completar l'argument. "De fet, és contrari a la Revolució Francesa. Posa en qüestió els valors fonamentals de França, la idea francesa del jo i la relació amb l'Estat."

Potser això és el causant de les queixes i dels remugueigs al llarg del recorregut del Tour. Les persones viuen les unes al costat de les altres, però no les unes amb les altres, es miren amb desconfiança, però alhora es queixen de la fredor entre les persones. "Abans xiulàvem quan anàvem a treballar." I tiràvem trossos de carbó als antidisturbis dels CRS.

Saint-Rémy-de-Provence (quilòmetre 3.038). Stéphane Paillard fa negoci amb les vinyes de la mateixa manera que uns altres en fan amb el vi. Bordeus, Roine, Borgonya, Provença: té castells per a tots els gustos, a partir de tres milions d'euros. Si voleu passar la jubilació aïllats del present en una propietat del segle XVII amb oliverars i turons coberts de vinyes, Paillard és el vostre home.

Senyors grans nord-americans deambulen per davant dels aparadors, meravellats pels colors *vangoghians*, la llum tènue i els sicòmors. Saint-Rémy és la França *vintage*; alguns dirien que la França veritable. "Algunes de les fortunes més grans del planeta són a les Alpilles", diu Paillard referint-se a la rastellera de pujols i turons que travessen Provença. Els nord-americans, sobretot, estan enamorats d'aquesta regió.

Per això el negoci de vinyes de Paillard té bons resultats. Va explicar, però, que "els últims anys he notat certes reserves dels clients internacionals pel que fa a les inversions a França. El Govern..., ja m'entén". Afortunadament, el vi és una excepció, va afegir. "L'euro potser no durarà, però el vi sí."

Tanmateix, Paillard també ha notat un canvi fins i tot al paradís de Provença, sobretot en coses petites; en els grans blocs de pedra, per exemple, que s'han col·locat davant d'una botiga d'electrònica per impedir que els lladres estavellin un vehicle a l'aparador; en una pastisseria on es demana als clients que paguin amb una màquina per qüestions de seguretat, i en la por.

"Hi ha la inseguretat més gran que hagi vist els darrers vint o trenta anys", assegurava Paillard. "Fins i tot en el meu sector, es poden trobar imitacions, estafadors i miserables." A banda del Govern, també en culpa Internet.

Beaucaire (quilòmetre 3.056).

Quan el nou alcalde va prendre possessió del càrrec al març, el recorregut del Tour ja estava decidit. Hauria estat difícil treure Beaucaire de la cursa. És una de les ciutats de més de deu mil habitants on la primavera passada el Front Nacional va guanyar les eleccions municipals.

Damunt la cadira del despatx del nou alcalde hi ha apilats set arxivadors. "A dins hi ha dues-centes sol·licituds de feina a l'Ajuntament", va dir Julien Sanchez, de trenta anys. Sanchez havia estat portaveu de Marine Le Pen abans de guanyar els comicis a Beaucaire al març. Va afirmar que l'antic sistema de nepotisme i de fe inconcussa en l'Estat està acabat. És un radical amable; ha permès que es mantingui la fotografia del president Hollande. "No sóc d'aquí, sóc de París. Jo vaig dir que no hi hauria més subvencions per a les curses de braus", va explicar referint-se a les festes d'estiu de la ciutat. "Pensant en els criteris estàndards, no m'haurien d'haver escollit mai. Però va ser un avantatge de no formar part dels pocavergonyes d'aquí."

L'alcalde anterior, socialista, va deixar la ciutat amb un deute milionari, va explicar Sanchez. Però un dels motius fonamentals per entendre la victòria

del Front Nacional és que els partits tradicionalment majoritaris van dividir el vot, cosa que va permetre que els radicals sortissin vencedors.

Van ser unes eleccions avorrides, amb molt poca passió. A diferència de comicis passats, els cartells incendiàries del Front Nacional no estaven enganxats en cada arbre del sud de França, i no es va queixar gaire gent que embrutissin el paisatge.

Beaucaire és una població de roca calcària i d'ombres nítides. Un dic la protegeix quan el Roine periòdicament es desborda, i els murs i la ciutadella la protegeixen del cerç, el vent fred de l'hivern. La ciutat està molt segregada: els immigrants viuen al centre, i els nascuts a França, als afores. "Sí, sí, sí, els pobres i marginats magribins. I els nadius francesos, a les seves cases unifamiliars. La mateixa cançó de sempre. Però això són bajanades", va afirmar Sylvestre Balit.

Balit va dir que ell ho hauria de saber; el seu pare és d'Algèria. Els francesos que en l'època colonial vivien a Algèria i que van perdre casa seva quan el país va obtenir la independència van ser els primers de votar el Front Nacional. Avui, en canvi, aquest partit és una opció per a qualsevol ciutadà enfadat i espantat.

"Aquest país és una latrina, i els socialistes ens han emmerdat fins aquí dalt", va dir Balit tocant-se l'espatlla. "Donen feina als àrabs i als altres socialistes. Això no és racisme, amic meu. Això és ex-pe-ri-èn-ci-a. L'humanisme és una idea fantàstica i tot el que vulguis, però necessita normes. Si no, tot plegat es torna una selva."

Sylvestre Balit, de cinquanta-quatre anys, és un ex-paracaigudista. La seva xicoteta s'aixeca a les quatre de la matinada, sis dies per setmana, per anar a treballar en un supermercat. És una veritable *heroïna* francesa, va afirmar Balit, que passa moltes estones al cafè esperant temps millors. "Vaig parlar amb dos antics col·legues", va dir amb veu baixa. "En dos regiments, parlen d'un cop d'estat. *C'est fini la France.*" França està acabada.

Coll del Tourmalet (quilòmetre 3.213,5). Amb una altitud de 2.215 metres, el coll del Tourmalet és el segon punt més elevat del Tour de

França i, de molt, el més llegendari. Sorprenentment, no hi ha cap bandera tricolor onejant. Sí que es pot veure, però, un ramat d'ovelles que pasturen més amunt de la carretera quan es travessa el pas. El pèl d'alguns animals l'han pintat amb esprai blau; el d'altres, de vermell, i n'han deixat d'altres de blancs. Moltes ovelles són negres, i gran part del ramat porta una A encerclada al llom. Només hi faltaria un pastor que digués: "Això és França".

No, la A no vol dir pas 'anarquia'. És, més aviat, una referència al seu cognom, va explicar Eric Abadie, de

qui són les ovelles. Abadie porta boina. "Que com és que aquí no oneja cap bandera francesa? Ja t'ho diré: si no hi ha recollida d'escombraries, no hi ha tricolor. Ens tenen oblidats, aquí dalt."

Potser és l'aire pur de muntanya, però tot i això, Abadie té una actitud agradablement calmada envers el món i, en concret, amb el seu país. "Els he vist passar tots pedalant per aquí: l'Armstrong, l'Ullrich, en Pantani, en Jalabert. De primer eren reis, i després, farsants. Així és com és a tot arreu. Entenc per què ara tothom ataca els nostres polítics. Però no en tenim d'altres."

1. Julien Sanchez, l'alcalde de Baucaire, del Front Nacional. "No m'haurien d'haver escollit mai. Però va ser un avantatge no formar part dels pocavergonyes d'aquí."
2. Stéphane Paillard té castells per a tots els gustos a Provença.
3. Al poble d'Eymet el turisme britànic és important i cada cop s'assembla més a Stratford-upon-Avon
4. L'escriptor Michel Houellebecq ja va descriure una França dependent del turisme.
5. Eric Abadie guarda el ramat al Tourmalet. "Que com és que aquí no oneja cap bandera francesa? Ja t'ho diré: si no hi ha recollida d'escombraries, no hi ha recolor."

Eymet (quilòmetre 3.433). El paisatge del sud-oest de França, avantsala dels contraforsts del Pirineu, és pacíficament buit, la població és tan escassa que sembla que viatgis pel nord del Canadà. Es poden veure granges renovades opulentament i segones residències disseminades; tot plegat al costat de murs coberts de vegetació i cotxes aparcats a davant. Molts pobles sembla que sobreviuen gràcies a la gent que intenta escapar-se'n.

"Aquí hi ha menys estrès", va dir Tracey Griffin, que és de Warwickshire i treballa de cambrera al Cafè de Paris. Amb diversos vols al dia a les Midlands angleses a partir de quaranta euros l'anada, el turisme britànic hi és important. Si hi afegim els residents permanents, Eymet es va assemblant com més va, més a Stratford-upon-Avon. Sense els britànics, el poble seria mort.

Hi ha un diari anglès, *The Bugle*, i un equip de criquet, els Dorking Dads.

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10. · València

Now is Good d'Oli Parker

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.
(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous
excepte vespra de festiu i festius.

1. Manuel Valls, ex-alcalde d'Évry i ara primer ministre. 2. Philippe Jean Crijns, flamenc i resident a París, creu que "tothom estima França llevat dels

Tracey Griffin hi està bé, pel menjar i per la gent, i ha millorat el francès. "No, la plaça major no és britànica", va dir. "Allà és on hi ha els neozelandesos."

La vila d'Eymet és simptomàtica. Peugeot és, en part, propietat d'inversors xinesos, Renault és més romanesa i japonesa que no pas francesa, la companyia de ciments Lafarge es va traslladant a Suïssa, i el departament d'energia d'Alstom l'acaba d'adquirir General Electric.

Els darrers vint anys, la indústria francesa ha perdut més d'un milió de llocs de treball, i el turisme aviat aportarà tant a l'economia estatal com la meitat de tota la indústria. Hom es preguntava fa poc en un estudi sobre economia: "I què passaria si França es convertís en el parc d'atraccions del món?". Potser això no és cap disbarat: l'any passat prop de noranta milions de turistes van visitar França, el malalt d'Europa.

En la seva novel·la *El mapa i el territori*, Michel Houellebecq descriu una França del futur, més dependent de l'agricultura i del turisme que no de la indústria, i per tant, molt immune a les crisis. Augmenta l'antiga artesanía, i també els hotels romàntics, les rutes per vinyes i el sexe turístic discret. Molts van quedar horroritzats pel panorama que exposava Houellebecq

quan es va publicar el llibre i ho van considerar una advertència. No pas un tripte de viatges.

Évry (quilòmetre 3.523). En l'etapa final, els ciclistes no s'avancen; es considera de mala educació en el món del ciclisme. Però això, en política, no és pas vàlid.

Manuel Valls va ser alcalde d'Évry durant onze anys, però ara té la mirada posada en el palau de l'Elisi, la residència presidencial, situada no gaire lluny dels Camps Elisis, on acaba el Tour de França. Això diuen, si més no, els rumors. El març passat, François Hollande va haver d'ascendir el seu rival, que ocupava el Ministeri de l'Interior –en el qual havia guanyat una bona reputació per la seva fermesa–, al seu càrrec actual de primer ministre.

Valls vol fer sortir França de la depressió amb reformes decisives. Évry va ser el seu camp d'entrenament.

Évry era una de les noves ciutats del

"A la portera del meu edifici no li agraden els negres, però ella tampoc no és francesa"

futur entorn de París, un model d'urbanisme estatista. No hi ha cotxes que cremen, els contenidors es buiden amb regularitat i hi ha rètols pertot arreu: "plaça dels Drets Humans", "carrer dels Ciutadans", "Assistència per al transport de la gent gran", i fins i tot n'hi ha un que avisa amablement que "sou en una zona vigilada amb càmeres de vídeo". És com si la ciutat et xiuxiuegés continuament alguna cosa a l'orella.

Évry té una pista per patinar sobre gel, escoles, serveis psiquiàtrics i una oficina de reclutament de soldats: "De fet, tenim tot el que necessitem". I malgrat tot, Nelle Basse hi troba a faltar alguna cosa. Té trenta-tres anys i treballa de perruquera a l'enorme centre comercial que serveix de centre d'Évry. El seu marit parla sis idiomes, però no ha trobat cap feina millor que la d'auxiliar de vol a Air France. Tots dos volen anar a viure al Senegal, el seu país d'origen.

"A la portera del meu edifici no li agraden els negres. Però ella tampoc no és francesa", va dir Basse. "Quan anem a veure la família del meu home a pagès, tots em volen tocar la pell. És així."

A França, qualsevol immigrant pot esdevenir ciutadà francès si accepta els valors i la cultura de la República Francesa. Però això no significa gaire per a Basse. "República? Només és una paraula, totalment buida", va afirmar. "Fa quinze anys que visc aquí i no he fet amics. Saludo els veïns, però res més. Tothom es fa amb els seus, al bloc: els congolesos, els àrabs, els malians..., tothom. La gent està molt

3

francesos". 3. Nelle Basse és perruquera a Évry. "Quan anem a veure la família del meu home a pagès, tots em volen tocar la pell."

nerviosa. Tothom se sent segur, però molt sol."

Camps Elisis, París (quilòmetre 3.600,5). A la una de la nit, un home molt elegant dóna una ullada a un llibre de no-ficció acabat de publicar a Publicis Drugstore, la meca dels productes de luxe, obert les vint-i-quatre hores. "Quin gran país, on pots escriure 'quin

idiota que està fet, el president'", va dir l'home ensenyant el llibre a què es referia.

Nascut a Bèlgica, Philippe Jean Crijns coneix els Sarkozy i treballa en la indústria de la cosmètica. La seva adreça és avinguda dels Camps Elisis, 25, un palau que pertanyé a la marquesa de Païva, la cortesana del segle XIX que es va casar amb un parent d'Otto von Bismarck. "A França no surts escollit president perquè el poble et vulgui, sinó perquè volen desfer-se d'algú altre", va manifestar Crijns.

Crijns va assenyalar un llibre que predi una nova revolució; el bulevard de fora és ple de turistes. "Tothom estima França", va dir, "llevat dels francesos."

L'endemà, festa nacional, Crijns va sortir al balcó del palau Païva i va observar la desfilada. Dret en un cotxe, el president semblava petit, envoltat com estava de caps militars, i va rebre una bona xiulada quan passà per davant de la gent. Ell volia ser un "president normal", però el poble no volia normalitat.

Volien un president excepcional que fos digne del populatxo. Volien que tot millorés i que es mantingués igual.

"No hi ha crisis", va dir Crijns, "sinó que hi ha canvis. Enlloc no hi ha tanta història com a França. Cada passa és dolorosa. C'est évident."

Pot ser que el Tour de França busqui celebrar la França veritable i original. I acaba on condueix tota la resta, i on hom sospita que pot trobar la causa de *le malaise*, de la malenconia.

El 27 de juliol, com sempre, el Tour arribà a la fi amb diverses voltes a l'Arc de Triomf després de passar pel palau de l'Elisi i la Place de la Concorde, on hi ha una estàtua d'una dona davant la qual un rei va ser decapitat l'hivern de 1793. Aquell esdeveniment va obrir una ferida de la qual el país no s'ha acabat de recuperar. Si no, no tindria tant de menyspreu envers el ciutadà normal que porta el timó del país.

Alexander Smolczyk

© Der Spiegel

Traducció d'Arnau Figueras Deulofeu

Butlleta de subscripció

Primer cognom _____ Segon cognom _____ Nom _____
Adreça _____ Població _____ Codi postal _____
Telèfon particular _____ Telèfon feina _____
Telèfon mòbil _____ Doc. d'identitat _____
Correu electrònic _____
Data de naixement _____ Profissió _____

Faré el pagament de la subscripció de la manera següent:

- Xec bancari adjunt a nom d'Edicions del País Valencià
- Domiciliació bancària (ompliu dades de sota)
- Transferència bancària

Se subscriu al setmanari EL TEMPS en format paper per un període d'un any, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de 145 € / (estat espanyol, Andorra i Catalunya Nord)

Se subscriu al setmanari EL TEMPS en format digital per un període d'un any, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de 80 €

Europa: 259 €
Resta del món: 536 €

Dades de facturació

Nom _____ NIF / CIF _____
Adreça _____ Població _____ Codi postal _____

Domiciliació bancària

Distingits senyors: Caixa/banc _____ Agència _____
Adreça _____ Població _____ Codi postal _____
Nom i adreça del titular del compte _____

Els pregue que, fins a nova ordre, els rebuts que presentarà Edicions del País Valencià, SA, per l'import de la SUBSCRIPCIÓ ANUAL, siguem pagats a càrrec:

Núm. compte [][][][] [][][][] [][][][][] [][][][][][][][][][] de _____ de _____

Signatura _____

EL TEMPS Carrer Sant Ferran, 12, 3er. • 46001 VALÈNCIA
Tel. 902 131 025 • subscripcions@eltemps.cat • CIF A-46186821
www.eltemps.cat

D'acord amb l'article 5 de la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre de Protecció de Dades de Caràcter Personal, l'informem que les dades que ens faciliteu voluntàriament seran incorporades a un fitxer automatitzat. Vostre pot exercir en tot moment els seus drets d'accés, rectificació, oposició i cancel·lació de les dades personals dirigint-se a Edicions del País Valencià, carrer Sant Ferran, 12, 3er. 46001 València o a subscripcions@eltemps.cat

